

فصل اول

نانولوله های کربنی

۱-۱) تاریخچه مختصری از کشف نانوتیوب ها:

علم و تکنولوژی در قرن جدید با سرعت زیادی رو به پیشرفت است. که در این میان نانو تکنولوژی به عنوان یک علم نوپا و جدید مورد توجه بسیاری از محققین و پژوهشگران در سراسر دنیا واقع شده است. و این به دلیل سعی و تلاش دانشمندان جهت انجام تحقیقات روی مواد از مقیاس میکرو به مقیاس نانو است. از جمله عناصری که در جدول تناوبی مورد توجه واقع شده است کربن می باشد. در این میان نانولوله های کربنی به عنوان یک موضوع ویژه در فیزیک حالت جامد مطرح و بررسی می شوند. نانولوله های کربنی در سال 1991 به طور اتفاقی توسط آقای ایجیما^۱ در هنگام مطالعه سطوح الکترودهای گرافیتی مورد استفاده در تخلیه قوس الکتریکی، کشف شدند. [26] نانوتیوب های کربنی به صورت لوله هایی کاملاً^۲ مستقیم با طولی در حدود چند میکرومتر و قطری در حد چند نانومتر می باشند.

نانوتیوب ها بدلیل خواص منحصر به فردی که بدلیل آرایش شش ضلعی های کربنی روی یک شبکه لانه زنبوری قرار دارند و به Helicity معروف است اهمیت دارند و Helicity توسط تقارن و قطر لوله (که هر دو تعیین کننده اندازه واحد ساختاری تکرار شونده هستند) تعریف می شود. نوع هندسه یا توپولوژی این نانولوله ها باعث می شود آنها از خواص الکتریکی (رسانایی، نیمه رسانایی و...)، مکانیکی (استحکام، پایداری، سختی، تغییر شکل پذیری الاستیک و...) استثنایی برخوردار شوند [16]. تا کنون دو شکل مختلف از این نانولوله های کربنی شناخته شده است. یک نوع آن نانولوله های کربنی تک جداره^۲ و نوع دیگری نانولوله های چند جداره^۳ می باشد که از لحاظ ساختار با هم تفاوت دارند. این نانولوله ها به ترتیب در سالهای 1991 و 1993 کشف شدند. از زمان کشف این مواد کاربرد های مختلفی برای آنها پیشنهاد شده است. که می توان به استفاده از نانولوله های چند جداره به عنوان نانو پروب برای اتصال به نوک، AFM حامل کارآمد در کاتالیز هتروژن و در مورد نانولوله های تک دیواره می توان به استفاده از این نانولوله ها در قطعات و وسایل الکترونیکی یا به عنوان محیط مناسب برای ذخیره هیدروژن اشاره نمود. و اخیراً^۳ از این مواد در ساخت حافظه های RAM استفاده می شود. که با استفاده از فناوری ملکولی موفق به ساخت تراشه هایی به جای تراشه های حافظه ای امروز شده اند. و دانشمندان به دنبال ساخت حافظه هایی از این نوع می باشند.

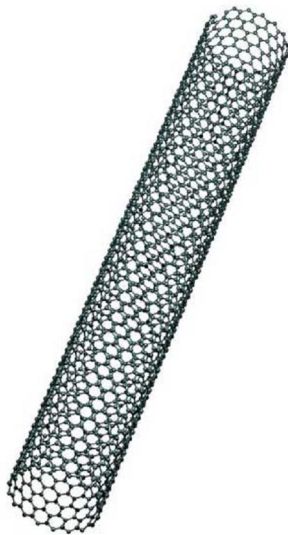
۱ - S. Iijima

۲ - Signal-wall carbon nanotubes

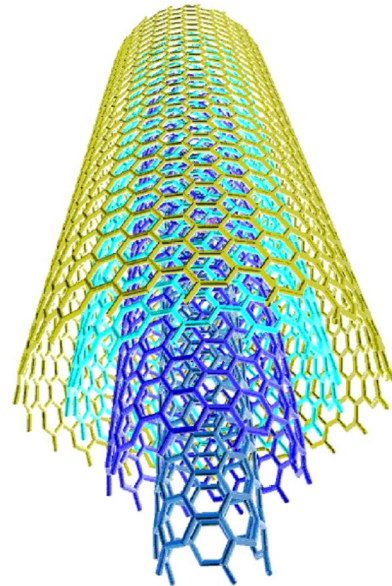
۳ - Multi - wall carbon nanotubes

۱-۲) ساختار نانوتیوب ها

نانولوله های تک جداره از یک صفحه گرافنی به صورت استوانه های با قطر در حدود 1 تا 2 نانومتر ساخته می شوند. نانولوله های چند جداره دارای دیواره ضخیم تر هستند که از چندین استوانه هم محور گرافنی تشکیل شده اند و استوانه ها با فاصله حدود 34 نانومتر (فاصله بین صفحات گرافن) از هم جدا شده اند، قطر خارجی نانولوله های کربنی در حدود 2 تا 25 نانومتر است و قطر داخلی آنها در حدود 1 تا 8 نانومتر می باشد. میان لایه های منفرد گرافیت هیچ گونه نظم خاصی وجود ندارد و طول متوسط نانولوله ها می تواند در حدود چند میکرون باشد. هریک از نانوتیوب های تک جداره دارای قطر یکسانی هستند هر چند وقتی تشکیل می شوند تمایل زیادی به جمع شدن به صورت دسته های بزرگ را دارند. در شکل (۱-۱) تصویر یک نانوتیوب تک جداره و چند جداره نمایش داده شده است.

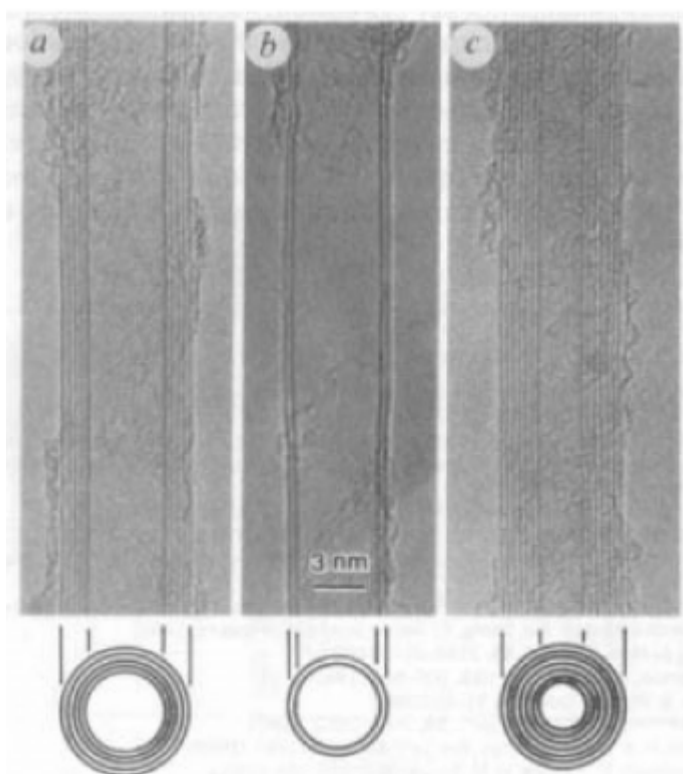
(a)

(b)

شکل ۱-۱) (a) یک نانولوله کربنی تک جداره را نشان می دهد. این نانولوله ها به دلیل اینکه قطر آنها نسبت به طولشان خیلی کمتر است عملاً "یک بعدی هستند. (b) یک نانولوله کربنی چند جداره را نشان می دهد. که از چندین صفحه گرافنی استوانه ای شکل مستقل از هم تشکیل شده است .

همچنین در شکل (۱-۲) سه میکروگراف الکترونی از نانوتیوب چند جداره نشان داده شده است که توسط آقای ایجیما در سال 1991 تهیه و گزارش گردید [1]. همانطور که از شکل پیداست در تصویری که با برچسب (a) مشخص شده است تعداد 5 استوانه با قطر خارجی در حدود 67 نانگستریم را نشان می دهد. و در تصویر با برچسب (b) دو استوانه با قطر خارجی 55 نانگستریم را نشان می دهد. همچنین در تصویر با برچسب (c) تعداد 7 استوانه با قطر داخلی 23 نانگستریم و قطر خارجی 67 نانگستریم مشخص است [9].

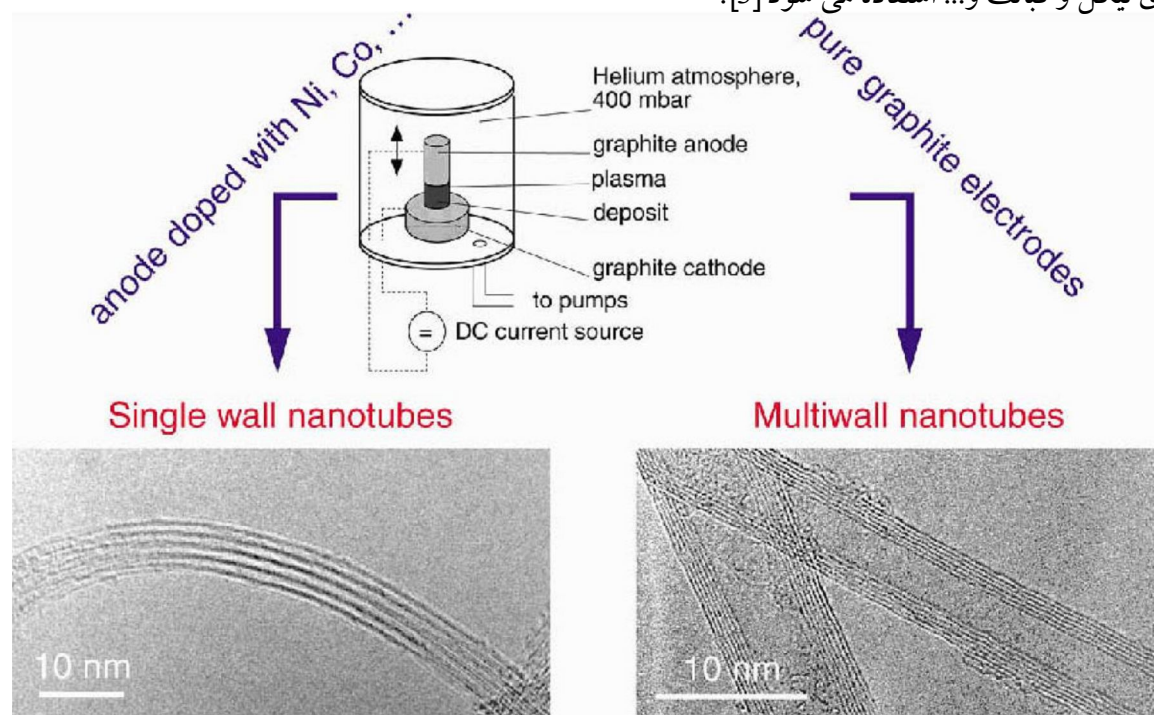
شکل (۱-۲) سه میکروگراف الکترونی از نانوتیوب های چند جداره که با برچسب های (a)، (b) و (c) نشان داده شده اند [9].

۱-۳) روش های تولید نانوتیوب های کربنی

برای تولید نانولوله های کربنی روش های مختلفی وجود دارد. همانطور که قبلاً گفته شد این مواد اولین بار در نوک الکتروود های گرافیتی در هنگام تخلیه قوس الکتریکی که برای سنتز فولرن استفاده شده بود مشاهده شدند. با تنظیم شرایط قوسی DC مقادیر گرمی از نانوتیوب نوع چند دیواره تهیه گردید و در ادامه به دو روش تولید نانوتیوب ها اشاره می کنیم.

۱-۳-۱) روش تخلیه قوس الکتریکی^۱

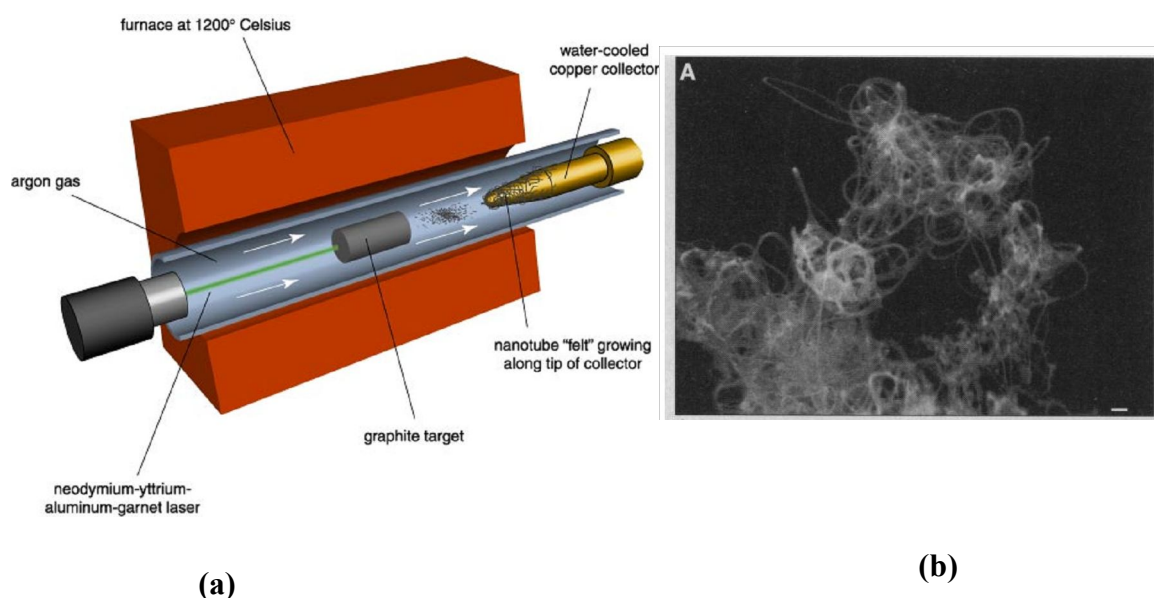
در این روش مطابق شکل زیر نانولوله ها به صورت لایه هایی بر روی سطح کاتد حاصل از آند تبخیر شده در خلال قوس میان الکترودهای گرافیتی به دست می آید. این لایه ها از یک پوسته سخت از گرافیت پیرولیتیک و یک قسمت داخلی از پودر سیاه و نرم حاوی نانولوله کربنی و ذرات نانو گرافیت بسته تشکیل شده اند. مطابق شکل (۱-۳) با ایجاد یک ولتاژ DC بین 20 تا 25 ولت بین الکترودها یک جریان DC به شدت 50 تا 120 آمپر از میان الکترودها عبور می کند. که در اثر عبور این جریان بخارت کربن ایجاد می شود که این بخارات به صورت پلاسمای سیاه رنگ روی الکترود منفی (کاتد) جمع می شود. که این مواده نشین شده شده همان نانوتیوب ها هستند. که برای تولید نانوتیوب های چند جداره از الکترودهای گرافیتی خالص استفاده می شود. همچنین برای تولید نانوتیوب های تک جداره از گرافیت آند که دارای ناخالصی های نیکل و کبالت و... استفاده می شود [3].

شکل ۱-۳) روش تخلیه قوس الکتریکی جهت تولید نانو لوله های SWCN و MWCN [21].

۱-۳-۲) روش تبخیر لیزری^۱

این روش که در سال 1996 انجام شد، اولین سنتز کارآمدی بود که بیش از 70% درصد از تولید آن شامل نانولوله کربنی تک جداره بود. در این روش همانطور که در شکل (۱-۴) نشان داده شده است ابتدایک هدف که از 1.2% نیکل و کبالت و 98.8% کربن تشکیل شده است را تا دمای 1200 درجه سانتیگراد در کوره گرما داده می شود. سپس پالس های لیزر که به این هدف تابیده می شوند قسمتی از آن را تبخیر می کند. این بخارات که به شکل دوده سیاه رنگ است از داخل کوره که گاز آرگون در آن جریان دارد عبور می کند و این بخارات در خارج از کوره پس از خنک شدن با آب روی کلکتور مسی ته نشین می شوند. و این بخارات ته نشین شده همان نانوتیوب های تولید شده می باشد [23].

شکل ۱-۴) (a) طرح کلی روش تبخیر لیزری در این روش لیزر از میان گاز آرگون به هدف گرافیتی می تابد. و بخارات حاصل شامل نانوتیوب ها به آرامی با گاز آرگون حرکت و روی یک کلکتور مسی جمع می شوند. (b) نمونه ای است از اینکه بخارات دوده ای شکل به چه صورت روی کلکتور مسی جمع می شوند [23].

۱-۴) خواص نانوتیوب های کربنی

۱-۴-۱) خواص مکانیکی^۱

نانولوله های کربنی از سخت ترین مواد به شمار می آیند. وبهترین الیاف هایی هستند که از ساختار گرافیت ساخته شده اند. مطالعات نظری نشان می دهد که مدول یانگ این مواد در محدوده ۱ تا ۵ ترا پاسکال (TP) برای نانولوله های کربنی تک جداره به دست آمده است. استحکام واقعی نانولوله های کربنی چند جداره تحت تاثیر لغزش استوانه های گرافن بر روی هم، قرار می گیرد [16]. مدول یانگ بالای نانوتیوب ها نشان می دهد که نانولوله ها دارای گشتاور خمشی بالایی هستند. و این خمش به عوامل مختلفی از جمله قطر نانولوله میانی و ضخامت دیواره و طول نانولوله بستگی دارد. نانولوله هایی که شدیداً "تغییر شکل می دهند. به طور برگشت پذیر به حالت های متفاوتی همراه با آزاد کردن انرژی بر می گردند. الگوی برگشت در تمام اشکال تغییر شکل یافته جالب توجه است. به عنوان مثال در حالت پیچش، نانولوله ها ابتدا تخت می شوند، سپس به صورت یک حلقه درمی آیند. نانولوله ها در حالت کشش می توانند کرنشهای بالایی در حدود 40 درصد را تحمل کنند، بدون اینکه رفتار تغییر شکل یا گسسته شدن پیوند ها را از خود نشان دهند. و این انعطاف پذیری صفحه ای ورقه های گرافن به قابلیت دوباره هیبریداسیون شدن اتم های کربن نسبت داده می شود [22].

۱-۴-۲) خواص الکتریکی^۲ نانوتیوب ها

خواص الکتریکی نانولوله های کربنی از جالب ترین خواصی است که مورد توجه واقع شده است. محاسبات اولیه نشان می دهد که نانولوله ها با توجه به *Helicity* و قطرشان می توانند رسانا یا نیمه رسانا باشند معمولاً "دوسر نانولوله ها کربنی خاصیت فلزی از خود نشان می دهد. که این اندازه گیری الکتریکی با استفاده از رفتار کوانتیزه رسانش، به صورت نظری قابل پیش بینی می باشد [22].

۱-۴-۳) خواص دیگر

از نانولوله های کربنی می توان جهت ساخت نانو کامپوزیت ها استفاده کرد. با ایجاد تک لایه هایی از اکسیدی خاص بر روی نانولوله و سپس حذف نانولوله از طریق اکسایش، امکان ساخت لوله های سرامیکی یا کاربردهای کاتالیستی فراهم می شود. هنگامی که گازهای فرار مثل ترکیبات هالوژنه یا SiO₂ با نانولوله واکنش می دهند به نانولوله های کاربیدی با همان ابعاد تبدیل می شوند [16].

1- Mechanical properties

2- Electrical properties

۵-۱) کاربردهای نانولوله های کربنی

اکثر کاربردهای نانولوله های کربنی براساس خواص الکترونیکی، گرمایی و استحکام مکانیکی، انعطاف پذیری و ابعاد نانوتیوب پیشنهاد می شود. کاربردهای الکترونیکی بر پایه نانولوله های تک جداره است. در حالی که برای کاربرد های دیگر تفاوتی میان نانولوله های تک جداره و چند جداره وجود ندارد. و از همه این خواص متناسب با پیشرفت در حوزه تحقیق، و به عنوان کاربرد در حوزه صنعت نیز مورد استفاده قرار خواهد گرفت. همچنین از کامپوزیت هایی شامل نانوتیوب ها کربنی در کاربردهای فضایی و ساخت موشک های فضای استفاده می شود.

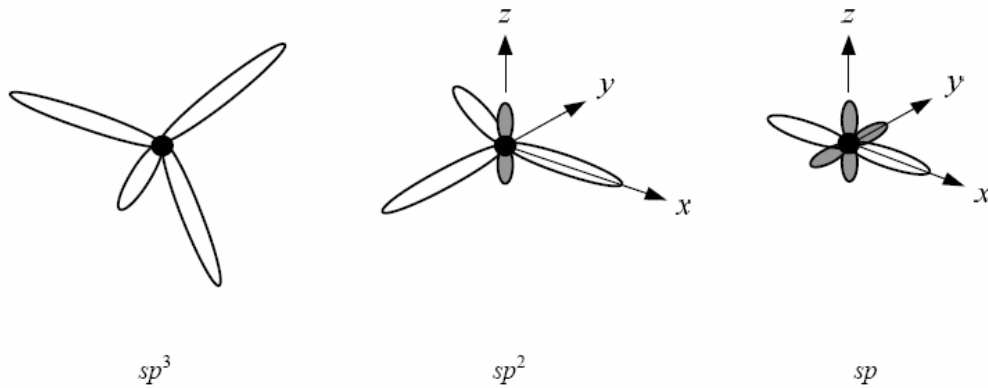
حال می خواهیم بدانیم به چه دلیل از نانوتیوب ها در کاربردهای فضایی استفاده می شود:

۱- نانوتیوب ها دارای خواص رسانایی الکتریکی شبیه مس هستند. ۲- همچنین دارای رسانایی گرمایی برابر و حتی بیشتر از Diamond هستند. ۳- دارای چگالی پایین و اندازه آنها کوچک می باشد. و چگالی آنها تقریباً 1.4 gr/cm^3 و از نظر تراکم شامل $1 \times 10^{14} \text{ SWNT/cm}^2$ می باشد ۴- جزو سخت ترین مواد شناخته شده طبیعی و ساختگی می باشد و استحکام آن 100 برابر از فولاد بیشتر است [5].

۱-۶) ساختار هندسی گرافن^۱

گرافیت یکی از شکل های طبیعی کربن است. یک گرافیت سه بعدی، شامل لایه های دوبعدی شبکه هگزاگونال از اتم های کربن است. که به این لایه دوبعدی گرافن گفته می شود. فاصله جدایی بین لایه های گرافنی در گرافیت 3.53 آنگسترم است. اتم های کربن در گرافن در یک ساختار هگزاگونال کندویی شکل قرار گرفته اند که فاصله بین دو اتم کربن برابر 1.42 آنگسترم است.

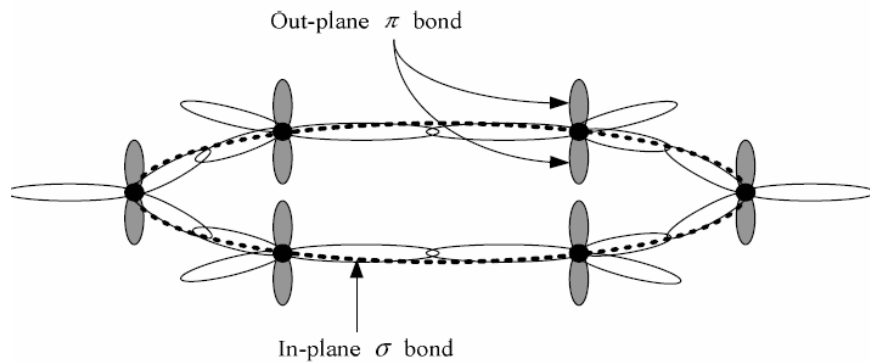
اتم کربن دارای 6 الکترون و آرایش الکترونی آن به صورت $1s^2, 2s^2, 2p^2$ می باشد که در آن s, p اربیتالهای اتمی مختلف هستند. و بالا نویس آنها تعداد الکترون ها در هر اربیتال را مشخص می کند. اربیتالهای $2s, 2p$ در پیوند های شیمیایی ممکن است با هم ترکیب شوند یا به اصطلاح علمی هیبرید شوند. بر اساس نوع ترکیب این اربیتالها سه نوع هیبریداسیون وجود دارد. که این هیبریداسیون ها به صورت sp, sp^2, sp^3 می باشند و زاویه بین پیوندهای آنها به ترتیب از چپ به راست $180^\circ, 120^\circ, 109^\circ$ می باشد که نمای پیوند های این هیبریداسیون ها در شکل (۱-۵) نشان داده شده است [18].

شکل (۱-۵) هیبریداسیون های sp, sp^2, sp^3 مربوط به اربیتالهای $2s$ با $2p_x, 2p_y, 2p_z$ را نشان می دهد.

نوع هیبریداسیون sp^3 در مواد طبیعی کربن مانند Diamond وجود دارد. در صورتی که گرافیت و مواد وابسته به گرافیت دارای هیبریداسیون sp^2 می باشند از جمله نانوتیوب های کربنی که پیوند های کربن در آن دارای این هیبریداسیون می باشند. و دو الکترون اربیتالهای $2p_x, 2p_y$ می باشد. این سه پیوند کووالانسی و از نوع سیگما می باشند. که هر کدام از پیوندها بایکدیگر زاویه 120° درجه می سازد. و پیوند کووالانسی نوع سیگما یک پیوند قوی می باشد. به همین دلیل است که صفحات گرافنی و نانوتیوب های کربنی دارای استحکام بالایی می باشند.

یک اربیتال $2p_z$ باقی می ماند که شامل یک پیوند ضعیف کووالانسی و از نوع پی می باشد. و این نوع پیوند بین هر دو لایه گرافنی در گرافیت قرار دارد و یک پیوند بین صفحه ای می باشد. و امروزه به دلیل همین پیوند ضعیف بین صفحه ای در گرافیت است که موفق شده اند این لایه ها را از گرافیت جدا کنند. که این لایه ها همان صفحات گرافن می باشند. ساختار پیوندهای اتم های کربن در شبکه هگزاگونال که شامل پیوند های سیگما و پی می باشد در شکل (۶-۱) نشان داده شده است:

شکل (۶-۱) ساختار پیوند های کربن هگزاگونال در گرافیت را نشان می دهد که پیوندهای سیگما و پی در آن مشخص شده است.

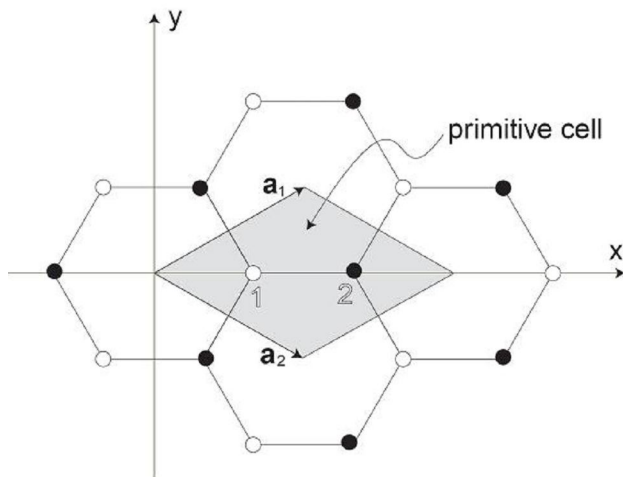
۷-۱) شبکه بلوری گرافن

یاخته بسیط در صفحه گرافنی که در شکل (۷-۱) نشان داده شده است در شبکه معمولی با بردارهای شبکه a_1, a_2 نشان داده می شود و هر یاخته یا سلول شامل یک نقطه شبکه می باشد. و هر سلول شامل دو اتم کربن می باشد و در شکل با شماره های 1 و 2 نشان داده شده است. در ضمن شبکه گرافن شامل دو زیر شبکه می باشد که اتم های هر کدام از این زیر شبکه ها با رنگ های سفید و سیاه نشان داده شده است. و هر یاخته بسیط شامل یک اتم از هر کدام از زیر شبکه ها می باشد. و در هر زیر شبکه با استفاده از انتقال بردارهای شبکه می توان به هر اتم در آن زیر شبکه دسترسی پیدا نمود. بردارهای شبکه a_1, a_2 را می توان با توجه به شکل (۷-۱) به صورت زیر به دست آورد:

$$a_1 = \left(\frac{\sqrt{3}}{2}a, \frac{a}{2}\right), a_2 = \left(\frac{\sqrt{3}}{2}a, -\frac{a}{2}\right)$$

$$a = |a_1| = |a_2| = 1.42 \times \sqrt{3} = 2.46 \text{ \AA}$$
(۱-۱)

و در اینجا a ثابت شبکه^۱ می باشد.

شکل (۷-۱) یاخته بسیط صفحه گرافن در شبکه معمولی را نشان می دهد و a_1, a_2 بردارهای شبکه می باشند. [11]

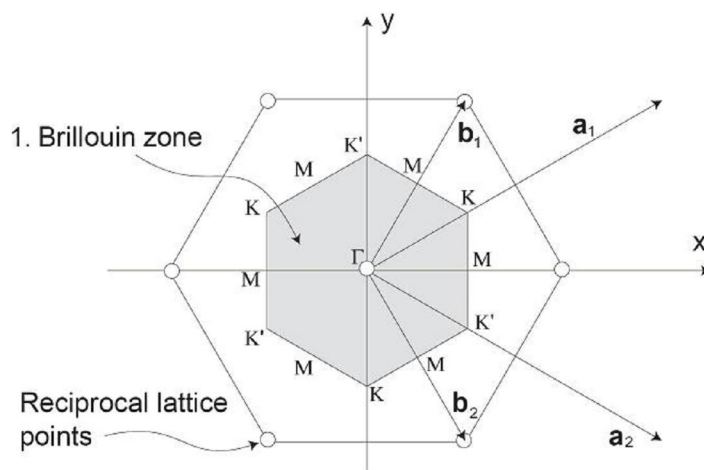
به همین روش می توان بردارهای شبکه وارون که به صورت b_1 و b_2 و b_3 نشان داده می شوند را از روابط زیر به دست آورد.

$$b_1 = \frac{2\pi(a_2 \times a_3)}{a_1 \cdot (a_2 \times a_3)} \quad b_2 = \frac{2\pi(a_3 \times a_1)}{a_1 \cdot (a_2 \times a_3)} \quad b_3 = \frac{2\pi(a_1 \times a_2)}{a_1 \cdot (a_2 \times a_3)} \quad (۲-۱)$$

1-Lattice constant

$$b_1 = \left(\frac{2\pi}{\sqrt{3}a}, \frac{2\pi}{a} \right), b_2 = \left(\frac{2\pi}{\sqrt{3}a}, -\frac{2\pi}{a} \right) \quad (3-1)$$

همانطور که می دانیم ناحیه اول بریلیون^۱ همان یاخته بسیط ویگنر سایتس است. برای به دست آوردن این یاخته یک نقطه از شبکه را به عنوان مبداء انتخاب می کنیم و از آن نقطه به نزدیکترین نقاط همسایه رسم می کنیم و عمود منصف های خطوط واصل را رسم می کنیم به فضایی که از تقاطع عمود منصف ها محصور می شود یاخته ویگنر سایتس می گویند. یا به عبارت دیگر یاخته ویگنر سایتس مکان هندسی نقاطی از فضای شبکه است که نزدیکترین فاصله را با مبداء دارند. هر یاخته بسیط مربوط به یک نقطه از شبکه است. در شکل (۸-۱) ناحیه اول بریلیون و نقاط مربوط به شبکه وارون مشخص شده است.

شکل ۸-۱) بردارهای شبکه معمولی، شبکه وارون و ناحیه اول بریلیون در یک هگزاگونال نشان داده شده است. که ناحیه رنگ شده ناحیه اول بریلیون و بردار های a_1, a_2 بردارهای شبکه معمولی و بردارهای b_1, b_2 بردارهای شبکه وارون هستند [11].

1- Brillouin zone

۸-۱) بدست آوردن نانولوله های کربنی از صفحه دوبعدی گرافیت

یک شبکه از ورقه گرافن با بردارهای شبکه a_1, a_2 در شکل (۹-۱) نشان داده شده است. که با استفاده از این بردارهای شبکه می توان برداری به نام کایرالیته برای نانولوله ها تعریف کرد. و این بردار کایرال به صورت زیر تعریف می شود:

$$C_h = ma_1 + na_2 \quad (۴-۱)$$

در اینجا m, n اعداد صحیح می باشند.

با توجه به رابطه (۴-۱) اندازه این بردار کایرال از رابطه زیر به دست می آید:

$$|C_h| = \sqrt{C_h \cdot C_h} = a\sqrt{n^2 + m^2 + nm} = L \quad (۵-۱)$$

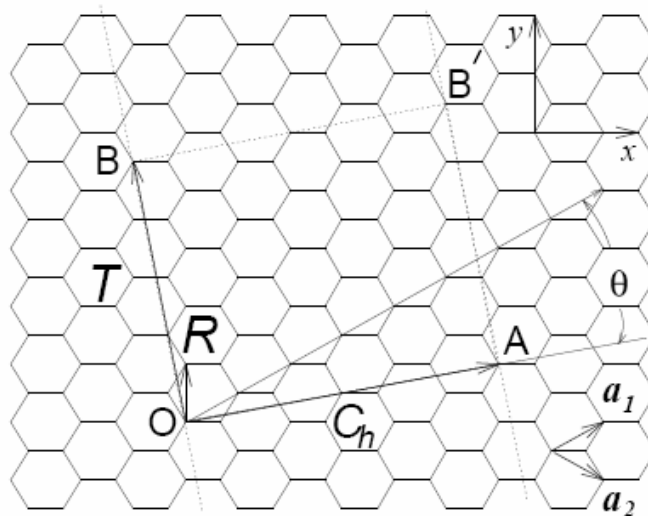
قطر نانوتیوب از رابطه زیر محاسبه می شود:

$$D = L/\Pi \quad (۶-۱)$$

همچنین T بردار انتقال شبکه می باشد. که بر بردار کایرالیته عمود است یعنی:

$$C_h \cdot T = 0 \quad (۷-۱)$$

اکنون می توان با متصل نمودن نقاط O, A, B, B' به یکدیگر، یک نانوتیوب بسازیم. که OA بردار C_h یا کایرالیته و OB بردار شبکه T را نشان می دهد. و مستطیل $OAB'B'$ یک یاخته برای ساختار نانوتیوب می باشد. و در شکل (۹-۱) بردار کایرال نانوتیوب به صورت $C_h = (2,4)$ تعریف می شود.

شکل ۹-۱) صفحه دوبعدی شبکه گرافن که بردارهای کایرالیته و شبکه روی آن نشان داده شده است [11].

۹-۱) ساختار نانوتیوبها از یک صفحه گرافن

نانو تیوب هابا توجه به زاویه ای که بردار کایرالیته با بردار شبکه a_1 سازد دارای ساختارهای زیگزاگ، آرمچیر و کایرال می باشند. در شکل (۱۰-۱) این ساختارهای مختلف نانولوله های کربنی را به صورت زیر بیان می کنیم:

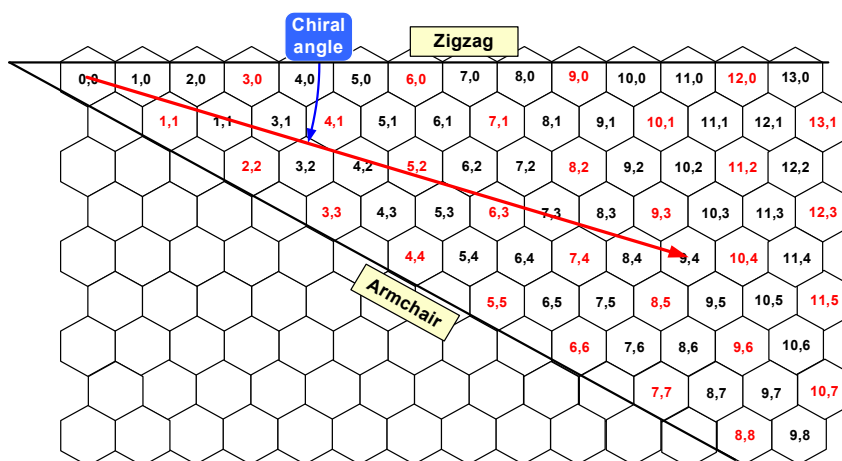
۱-۹-۱) ساختار زیگزاگ^۱: در این ساختار بردار کایرال با افق زاویه صفر درجه می سازد. که این بردار

به صورت $C_h = (m, 0)$ تعریف می شود.

۲-۹-۱) ساختار آرمچیر^۲: در این ساختار بردار کایرال با افق زاویه 30° درجه می سازد. که این بردار به

صورت $C_h = (m, m)$ تعریف می شود.

۳-۹-۱) ساختار کایرال^۳: در این ساختار بردار کایرال به صورت کلی $C_h = (m, n)$ تعریف می شود.

شکل ۱۰-۱) بردار های کایرالیته برای ساختارهای مختلف نانوتیوب شامل زیگزاگ، آرمچیر و کایرال را نشان می دهد.

-
- 1- Zigzag
 - 2- Armchair
 - 3- Chairl

فصل دوم

سالیتون ها

۲-۱) مقدمه

برای مدت طولانی از معادلات خطی برای توصیف پدیده های فیزیکی استفاده می شد. به عنوان مثال معادلات نیوتن، ماکسول و شرودینگر از نوع معادلات خطی هستند، و این معادلات دارای پاسخ های خطی می باشند.

به هر حال باید بدانیم که بیشتر سیستم های واقعی که مورد بررسی قرار می گیرند غیر خطی هستند. چون اکثر مدل های نظری بر توصیف های خطی تکیه دارند. لذا تصحیح رفتار های غیر خطی با یک اختلال کوچک ممکن می شود. بعضی مواقع در نظر گرفتن تقریب های خطی بعضی رفتار های اصلی سیستم را کاملاً از بین می برد. اگر چه به طور بسیار گسترده به مطالعه معادله های دیفرانسیل خطی پرداخته شده است، اما در مورد معادله های دیفرانسیل غیر خطی^۱ اطلاعات اندکی وجود دارد. این شاخه از ریاضیات می تواند پدیده های بسیار مختلفی را توضیح دهد. اما چرا باید به معادلات دیفرانسیل غیر خطی توجه کرد؟ دلیل اساسی آن است که بسیاری از دستگاه های فیزیکی، و معادلاتی که این دستگاهها را توصیف می کنند، در اصل غیر خطی اند. خطی کردن های عادی ابزارهایی تقریب زننده هستند که تا حدودی حاکی از ناتوانی در مواجه شدن با مسائل غیر خطی اصلی هستند و تا اندازه ای این دید علمی را که نیمی از قرص نان بهتر از هیچ است، را بیان می کنند. بلافاصله باید اضافه کنیم که موارد فیزیکی بسیاری وجود دارند که در آنها تقریب خطی، برای اکثر مقاصد، ارزشمند و مناسب است. با این حال، این واقعیت همچنان پابرجاست، که در بسیاری از موارد دیگر، خطی کردن قابل توجه نیست. حتی اینشتین پیشنهاد کرده بود که چون معادلات اساسی فیزیک غیر خطی اند، تمامی فیزیک ریاضی باید تجدید نظر شود. اگر مطلب عنوان شده توسط اینشتین در آن زمان روشن می بود، ریاضیات آینده یقیناً با ریاضیات گذشته و حال خیلی تفاوت می داشت. معادلات دیفرانسیل غیر خطی زیادی در فیزیک وجود دارند از جمله می توان به معادله شرودینگر غیر خطی در بررسی انتشار امواج نوری در فیبر های نوری، معادله سینوسی گوردن^۲ و معادله kdv ^۳ اشاره نمود.

۱ - Nonlinear differential equation

۲ - Sine gordon

۳ - Korteweg-De Vries Equation

۲-۲) معادلات خطی و غیر خطی

یک طبقه بندی اساسی در معادلات دیفرانسیل معمولی بر طبق خطی یا غیر خطی^۱ بودن آنها انجام می گیرد. به این صورت که حالت کلی معادله دیفرانسیل $F(x, y, y', y'', \dots, y^{(n)}) = 0$ را خطی گوئیم هرگاه F تابعی خطی از متغیرهای $y, y', \dots, y^{(n)}$ باشد. بدین ترتیب شکل کلی معادله دیفرانسیل معمولی خطی مرتبه n چنین است:

$$a_0(x)y^{(n)} + a_1(x)y^{(n-1)} + \dots + a_n(x)y = g(x) \quad (۱-۲)$$

لذا هر معادله ای که به صورت (۱-۲) نباشد یک معادله غیر خطی است.

به عنوان مثال معادله (۲-۲) بدلیل جمله yy' یک معادله غیر خطی است:

$$y''' + 2e^x y'' + yy' = x^4 \quad (۲-۲)$$

به عنوان یک مثال ساده در فیزیک معادله حرکت یک آونگ ساده که به صورت زیر در می آید یک معادله غیر خطی است:

$$\frac{d^2\theta}{dt^2} + \frac{g}{l} \sin \theta = 0 \quad (۳-۲)$$

زیرا اگر θ دامنه نوسان کوچک نباشد در نتیجه بسط $\sin \theta = \theta - \frac{\theta^2}{2!} + \frac{\theta^3}{3!} + \dots$ رادر معادله (۳-۲) جایگذاری کنیم و به یک معادله غیر خطی به صورت زیر می رسیم:

$$\frac{d^2\theta}{dt^2} + \frac{g}{l} \left(\theta - \frac{\theta^2}{2!} + \frac{\theta^3}{3!} \right) = 0 \quad (۴-۲)$$

در اینصورت پریود و فرکانس به دامنه θ وابسته می شوند و این همان اثرات پاشندگی است که در معادلات غیر خطی ظاهر می شود.

در نتیجه تشخیص معادلات خطی از غیر خطی با توجه به فرم اصلی معادله خطی (۱-۲) کاملاً مشخص است. همانطور که گفتیم برای درک موج غیر خطی ابتدا باید موج خطی را درک کنیم. برای این کار یک موج خطی را در نظر می گیریم. یک موج ممکن است به صورت پیشروی یک حالت حرکت از میان یک جسم تعریف شود.

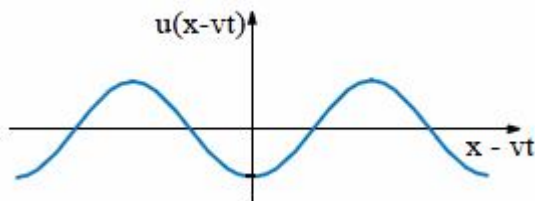
یک موج خطی دارای خصوصیات زیر است:

۱- سرعت و شکل موج خطی به دامنه موج وابسته نیست.

۲- برآیند دو موج خطی یک موج خطی دیگر است.

۳- امواج با دامنه کوچک خطی هستند.

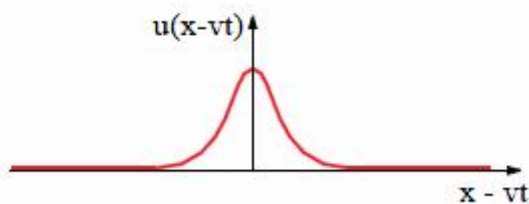
شکل (۱-۲) یک موج پریودیک خطی را نشان می دهد.

شکل (۱-۲) یک موج پریودیک خطی را نشان می دهد [32].

امواج با دامنه بزرگ ممکن است غیر خطی باشند. غیر خطی بودن نتیجه یک اغوجاج و اغتشاش در شکل یک موج با دامنه بلند است. حرکت گردابی به عنوان یک نمونه از حرکت غیر خطی است. و این اغوجاج در شکل موج بدلیل وجود پاشندگی موج است.

بیش از صد سال پیش امواج منفرد از حل معادلات ریاضی به دست آمدند دانشمندان متوجه شدند که موج منفرد بدلیل یک تعادل بین اثر غیر خطی و پاشندگی بوجود می آید. این موج منفرد در شکل (۲-۲) نشان داده شده است.

شکل (۲-۲) یک موج منفرد را نشان می دهد [32].

غیر خطی بودن باعث تیز شدن پشته موج می شود در حالیکه پاشندگی باعث پهن شدن می شود. و موج منفرد از میان این دو نیروی ویرانگر پدید می آید. بنابراین تعادل بین غیر خطی بودن و پاشندگی عامل بوجود آمدن موج منفرد است. در نتیجه موج منفرد به شدت قوی می باشد. امواج منفرد یا سالیتون ها را نمی توان با معادلات خطی بیان کرد. که در ادامه در این مورد بیشتر بحث خواهیم کرد [32].

یکی از موجودات ریاضی که از دل این معادلات دیفرانسیل غیر خطی پا به عرصه وجود گذاشته مفهومی به نام سالیتون^۱ بود. سالیتون یکی از مفاهیم جالب و هیجان انگیز در ریاضیات جدید و معادلات دیفرانسیل غیر خطی است. ولی می خواهیم بدانیم که سالیتون چیست؟ سالیتون ها در واقع پاسخ های غیر تکنیکه بعضی معادله های دیفرانسیل جزئی غیر خطی هستند و دارای خصوصیات زیر می باشند [17]:

۱- این امواج پایدارند و با گذشت زمان پاشنده نمی شوند.

۲- یک تک سالیتون یک موج متحرک با شکلی ثابت است.

۳- این امواج در فضا جایگزیده هستند به این مفهوم که آنها دارای پاسخ های ذره گون^۱ هستند.
۴- سالیونها در برخورد با یکدیگر بدون آنکه باعث تخریب یکدیگر شوند از میان هم عبور می کنند و پس از برخورد خصوصیات خود را شبیه برخورد الاستیک دوزره حفظ می کنند.

۲-۳) تاریخچه کشف سالیونها

نظریه سالیون هایکی از مباحث بسیار جذاب است. و این نظریه گسترده، عمیق و زیباست. علاوه بر اینکه با بسیاری از گستره های ریاضیات در ارتباط است، دارای کاربردهای بسیاری زیادی نیز در علوم فیزیکی از جمله اپتیک غیر خطی، هواشناسی و... می باشد. سالیونها دارای تاریخچه جالبی هستند و همچنین برای آینده نیز نوید بخش خواهند بود.

در واقع سالیونها نوع خاصی از امواج جایگزیده هستند. این امواج اولین بار در سال 1834 توسط اسکات راسل^۲ مهندس اسکاتلندی مشاهده شد. هنگامی که اسکات راسل مشغول طراحی یک کشتی کوچک مناسب برای کانالهای کم عمق بود در کنار کانال یونیون^۳ در نزدیکی ادینبورگ^۴ حرکت قایقی را مشاهده کرد که با طنابی به دو اسب متصل بود و قایق توسط اسب ها در کانال کشیده می شد. ناگهان طناب پاره شد و قایق از حرکت ایستاد. و در اثر این توقف ناگهانی مقدار زیادی آب که حول دماغه قایق جمع شد و موج منفرد و آرامی را تشکیل داد که به سرعت در طول کانال شروع به حرکت نمود. راسل پس از مشاهده این موج منفرد با هیجان بسیار بر پشت اسب پرید و موج را تا چند مایل تعقیب کرد. او شاهد یکی از شگفت انگیزترین پدیده های زندگی اش بود زیرا این موج با امواج معمولی تفاوت داشت. موج شکل و ارتفاع خود را در تمام طول مسیر حفظ می کرد. در نتیجه او مشاهدات خود را در سال 1844 به یک انجمن انگلیسی گزارش کرد. خلاصه مشاهدات اسکات راسل به صورت زیر می باشد [29]:

"من حرکت یک قایق را که توسط دو اسب در طول یک کانال باریک کشیده می شدند را مشاهده کردم و هنگامی که قایق به طور ناگهانی متوقف گردید پشته ای از آب دماغه قایق را به صورت ناگهانی ترک کرد که حدود 8 مایل این موج را دنبال نمودم و تغییری در ارتفاع و شکل این موج مشاهده نکردم و در نهایت در فواصل دورتر کانال این موج را گم کردم [2]."

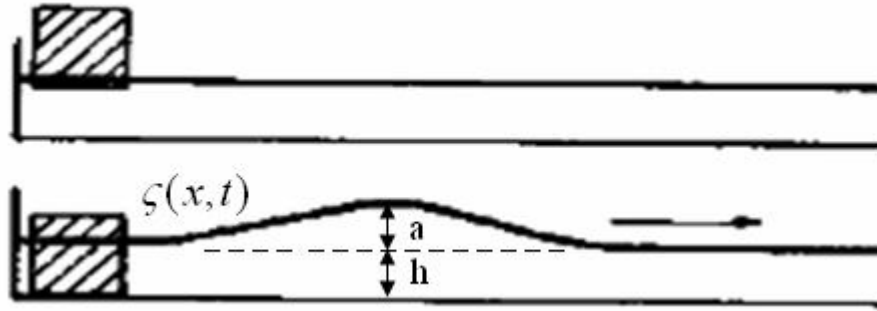
پس از مشاهده این رویداد، راسل برای اینکه این پدیده را بهتر مشاهده کند یک مخزن 30 فوتی از آب را در حیاط پشت منزلش ایجاد کرد تا بتواند به طور عملی این موج را ایجاد کند. او این پدیده را بارها مورد آزمایش قرار داد. شکل (۲-۳) روش انجام آزمایش اسکات راسل را نشان می دهد. او با پرتاب یک وزنه و ایجاد یک شوک ضربه ای در یک کانال آب توانست امواج منفرد را تولید کند. او از آزمایشهای این چنین

1- Quasi partical

2 - Scott Russel

3 - Union

4 - Edinburgh

شکل ۲-۳) تولید امواج منفرد را در یک کانال آب را نشان می دهد که راسل در این آزمایش ها سرعت موج را به صورت $c = \sqrt{g(h+a)}$ به دست آورد [29].

آزمایش قرار داد شکل (۲-۳) روش انجام آزمایش اسکات راسل را نشان می دهد. او با پرتاب یک وزنه و ایجاد یک شوک ضربه ای در یک کانال آب توانست امواج منفرد را تولید کند. او از آزمایشهای این چنین استنباط کرد که حجمی از آب که در موج قرار دارد برابر است با حجمی از آب که جابجا می شود. علاوه بر این او توانست سرعت موج منفرد را به صورت رابطه زیر به دست آورد:

$$c = \sqrt{g(h+a)} \quad (۲-۵)$$

که در اینجا a دامنه موج، d ارتفاع آب کانال و g شتاب جاذبه است. و این رابطه برای مقادیر $h > a$ معتبر است. مفهومی که از رابطه (۲-۵) به نظر می رسد این است که امواج با ارتفاع بیشتر سریعتر حرکت می کنند. و امواج با ارتفاع کمتر با سرعت کمتری حرکت می کنند.

همچنین او نشان داد که شکل ریاضی این موج به صورت $z = \xi(x, t)$ است:

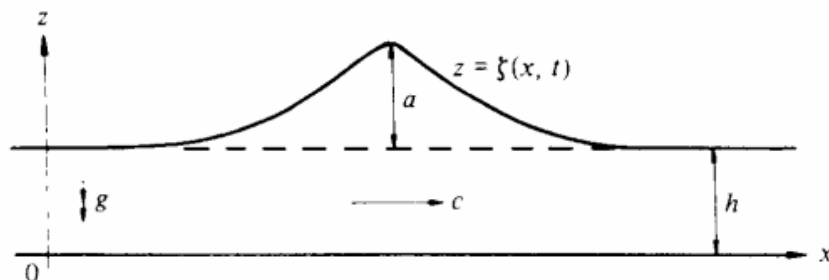
$$\xi(x, t) = a \operatorname{sech}^2\{\beta(x-ct)\} \quad (۲-۶)$$

که در اینجا:

$$\beta^{-2} = 4h^2(h+a)/3a \quad a > 0 \quad \text{برای هر} \quad (۲-۷)$$

این تابع موج دقیقاً به شکل sech^2 است در صورتی که $a/h \ll 1$ باشد.

همانطور که از شکل (۲-۴) پیداست پارامترها و متغیرها رابطه (۲-۶) و همچنین شکل این موج منفرد رسم شده است.

شکل ۲-۴) پارامترها و متغیرهای مورد استفاده در توصیف موج منفرد را نشان می دهد [29].